

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησιν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 40

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65.]

Πρὶν προχωρήσῃ εἴκοσι βήματα, σταγόνες βροχῆς πλατεῖται καὶ πυκναὶ κατέπεσον καὶ ἡ Πετρίνα ἐνόμισεν ὅτι ῥαγδαία βροχὴ ἤρχιζεν· ἀλλ' οὐδόλως διήρκεσε, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ διαρραγεῖσα ὑπὸ τῶν δονισμῶν τοῦ κεραυνοῦ, οἰτίνες τὴν ἀπεδίωξαν.

Τέλος εἰσῆρχετο εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ τὸ σκότος εἶχε γίνῃ τόσον βαθύ, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἠδύναντο νὰ τοῦ διαπεράσωσι πολὺ μακράν· ἀλλ' ἐν τῇ λάμπει κεραυνοῦ ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν μικρᾷ ἀποστάσει καλύβην εἰς ἣν ἦγεν ὁδὸς ἐσκαμμένη ὑπὸ βαθυτάτων τροχιῶν καὶ εἰσώρμησεν εἰς αὐτὴν αὐτομάτως.

Νεαὶ ἀστραπαὶ τῇ ἔδειξαν ὅτι δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ· τῇ ὄντι ἦτο σκέπη ἣν εἶχον κατασκευάσῃ ὑλοτόμοι ἐκ δερματίων, ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην τῆς, κατασκευασμένη καὶ αὐτὴν ἐκ δερματίων, ἐργάζωνται προφυλαττόμενοι ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς. Μετὰ πεντήκοντα ἔτι βήματα, μετὰ δέκα μόνον, θὰ ἀπέφευγε τὴν βροχήν. Διήνυσσε τὰ βήματα ταῦτα καὶ ἄνευ δυνάμεων, ἐξηντημένη ἐκ τοῦ δρόμου, πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ γρώματος τῶν πελεκημάτων ἀτινα ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος τῆς καλύβης.

Καὶ πρὶν ἀναπνεύσῃ ὀλίγον, πάταγος φρικαλέος ἐπλήρωσε τὸ δάσος μετὰ τριγμῶν τοιούτων, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐμελε νὰ γίνῃ ἀνάρπαστον. Τὰ ὑψηλὰ δένδρα, μεμονωμένα ἐνεκα τῆς ἀποκοπῆς τῶν μικροτέρων, ἐκάμπτοντο, οἱ κορμοὶ αὐτῶν συνεστρέφοντο καὶ κλάδοι ξηροὶ κατέπιπτον πανταχοῦ μετὰ κρότων ὑποκώφων, κατασυντρίβοντες τὰς νεαράς παραφάδας.

Ἡ καλύβη θὰ ἠδύνато νὰ ἀνθῇ εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον τοῦτον ἢ τιναγμὸς σφοδρότερος ἐμελε νὰ τὴν ἐξαρθρώσῃ;

Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ· φλόξ μεγάλη μετὰ ὀπισμοῦ φοβεροῦ ἀνέτρεψεν αὐτὴν καὶ ἐσκοτισμένη καὶ καταπεπληγμένη ἐκάλυψε διὰ κλάδων. Ὅτε δὲ συνῆλθε καὶ ἐψηλάφα εαυτὴν ἵνα βεβαιωθῇ ἐὰν ἦτο ἀκόμη ζωντανή, παρετήρησεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν κατάλευκον ἐν τῷ σκότει δρῦν κεραυνόπληκτον, ἀποφλοιωθεῖσαν ἄνωθεν ἕως κάτω ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κατακειμένην πλησίον· ὅτε κατέπεσε πρὸ τῆς καλύβης ἐβομβόλησεν αὐτὴν διὰ τῶν συντριμμάτων τῆς. Κατὰ μῆκος δὲ τοῦ γυμνοῦ κορμοῦ αὐτῆς δύο τῶν μεγίστων αὐτῆς κλάδων ἐκρέμαντο συνεστραμμένοι περὶ τὴν βάσιν. Σειόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐδονοῦντο μετ' ἀπαισίων στεναγμῶν.

Ἐν τῷ δὲ ἡ Πετρίνα ἔβλεπεν ἐξαλλος τρέμουσα, περίφοβος

«Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος τὴν ὤθει . . .» (Σελ. 67, στήλ. 6').

συλλογιζομένη τὸν θάνατον, ὅστις πρὸ μικροῦ διτλήθην ἐπ' αὐτῆς, καὶ οὕτω πλησίον, ὥστε ἡ φοβερά αὐτοῦ πνοή τὴν εἶχε πλαγιάσῃ κατὰ γῆς, εἶδε τὸ ἔνδον τοῦ δάσους ταρασσομένον, ταυτοχρόνως δὲ ἤκουσε παράξενον βόμβον ἰσχυρότερον τοῦ βόμβου ταχείας ἀμαξοστοιχίας· βροχὴ καὶ χάλαζα κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ δάσους, ἡ καλύβη ἐτριξεν ἄνωθεν, ἡ στέγη τῆς ἐσαλεύθη κυματοειδῶς, ἀλλὰ δὲν ἐξηρθρώθη.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ὕδωρ κατέρρευσε σχηματίζον καταρράκτας ἐπὶ τῆς κλιτύος, ἣν οἱ ὑλοτόμοι εἶχον κατασκευάσῃ κλίνουσαν πρὸς βορρᾶν· ἡ δὲ Πετρίνα χωρὶς νὰ βραχίῃ ἐξέτεινεν ἀπλῶς τὸν βραχίονα καὶ ἔσβεσε τὴν δίψαν τῆς ἐν τῇ κοίλῳ τῆς χειρὸς.

Καὶ νῦν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀναμένη νὰ παρῇ ἢ καταιγίς. Ἀφ' οὗ ἡ καλύβη εἶχεν ἀντιστῇ κατὰ τῶν δύο τούτων μακρυῶν προσβολῶν, θὰ ἀντεῖχε καὶ κατὰ πάσης ἄλλης· οὐδεμίαν δὲ οἰκίαν ἔστω καὶ τὴν στερεωτάτην ἐθεώρει ἀνταξίαν τῆς καλύβης ἐκείνης, ἥς αὐτὴ ἦτο ἡ κυρία. Ταῦτα διανοομένη, ἐνεπλήσθη γλυκείας εὐεξίας, ἥτις διδομένη τοὺς κόπους οὓς εἶχε καταβάλλῃ πρὸ μικροῦ ἡ Πετρίνα, τὰς ἀγωνίας αὐτῆς, τὰς φρίκας, ἀπενάρκως τὴν κορασίδα. Καὶ τοι δὲ ἡ βροντὴ ἐξηκολούθει τοὺς κεραυνοὺς αὐτῆς καὶ τοὺς βόμβους, ἡ δὲ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδόν, καὶ τοι ὁ ἄνεμος ἐπνεε μετὰ πατάγου διὰ τῶν δένδρων, καὶ ἡ δεινὴ θύελλα ἐμαίνετο ἀνὰ τοὺς ἀέρας καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ Πετρίνα ἐκτείνουσα τὸ σῶμά της ἐν τῷ μέσῳ τῶν πελεκημάτων, ἀτινά τῇ ἐγρησίμευον ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀπεκοιμήθη μετὰ συναισθημάτων ἀνακουφίσεως καὶ θάρρους, ἄπερ ἀπὸ πολλοῦ ἦδη τῇ ἦσαν ὅλως ἄγνωστα. Λοιπὸν ἀληθές ὄντως ἦτο ὅτι σώζονται οἱ τολμῶντες νὰ ἀγωνισθῶσι μέχρι τέλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Δὲν ἐδρόντα πλέον ὅτε ἡ Πετρίνα ἀφυπνίσθη· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιπτεν ἔτι ἡ βροχὴ λεπτὴ καὶ συνεχὴς, συσκοτίζουσα

Τὴν ἄμαξαν ὠδήγει αὐτοπροσώπως ὁ πατὴρ τῆς Ἄννης, ὅστις μὲ λόγους πλήρεις εὐγνωμοσύνης ἤθελε νὰ προσφέρῃ τὰς τροφὰς ἐκείνας εὐγενῶς εἰς τὴν διδασκάλισσαν τῆς θυγατρὸς του· εἰς αὐτὴν ὥφειλε τὴν μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἄννης· ὅτε δὲ τὴν ἐγνώρισε περισσότερο ἐξετίμησεν ἔτι μᾶλλον τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα αὐτῆς. Δι' ὃ μετὰ τινὰ χρόνον προσέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν του, ὡς οἰκοδιόσκalon καὶ παιδαγωγὸν τῆς μονογενοῦς καὶ πολυαγαπῆτου καὶ τόσο καλῆς τῶρα

— Μπα! καὶ τί ἔχεις, Νικόλα μου, ἔπαθες τίποτα; σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Ἀχ! ναί, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ δυστυχὴς Νικόλας στενάζων. Δὲν εἶνε καὶ δυστύχημα... γιατί δὲν ἀπέθανε κανεὶς· μὰ πάλι εἶνε δυστύχημα γιατί δὲν ξεύρω τί νὰ κάμω. Συλλογίσου πως ἔχω ἓνα νουνό... αὐτὸ δὲν εἶνε δυστύχημα, τὸ ἐναντίον εἶνε εὐτύχημα, γιατί μοῦ στέλλει κάθε χρόνο ἓνα δῶρο... μὰ νὰ τὸ δυστύχημα: πρέπει νὰ του γράψω διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ που εἶνε μεθαύριον καὶ ὁ

Ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν διὰ νὰ συντάξῃ ὁ Ἀντώνιος ὑπόδειγμα ἐπιστολῆς βραχείας καὶ ἀπλῆς, ὥστε ὁ νουνὸς τοῦ Νικόλα, γνωρίζων βεβαίως τὴν νοημοσύνην τοῦ βαπτιστικοῦ του, νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὴν ἔγραψεν ὁ ἴδιος.

— Καὶ πῶς ἐτελείωνεν ὁ πατέρας σου τὴν ἐπιστολήν σου; τὸν ἠρώτησε μόνον.

— Ἐγγραφε: ὁ ἀφωσιωμένος βαπτιστικός σου.

— Καλά· αὐτὸ λοιπὸν εἰμπορεῖς νὰ το βάλῃς μόνος σου.

Καὶ ἔγραψε ὡς τέλος τῆς ἐπιστολῆς: «Διατελῶ με ἀγάπην καὶ σεβασμὸν ὁ κτλ. κτλ.

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε· ἀπὸ μεγάλῃ φροντίδα μ' ἔβγαλεις. Γιὰ τὸν κόπο σου θὰ σου δεῖξω τὴν ἀπάντησίν σου θὰ μου στείλῃ ὁ νουνός μου.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀφ' οὗ ἔσφιξε μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν χεῖρα τοῦ Ἀντωνίου.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἦλθε πάλι πρὸς αὐτὸν με καταβασμένα μούτρα.

— Τί παράξενο πράγμα, ἐξάδελφε, τῷ εἶπε ὁ νουνός μου μοῦ ἔστειλε πίσω τὴν ἐπιστολήν μου· μοῦ λέγει νὰ τὴν ξαναδιαβάσω καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἐκοιμώμουν ὅταν ἔγραφα τὸ τέλος τῆς. Καὶ ὅμως τὴν ἔγραψα ἀπαράλλακτα μὲ τὸ σκέδιόν που ἔκαμες.

— ὦ, πραγματικῶς! ὁ καίμενος ὁ Νικόλας τὴν εἶχε ἀντιγράψῃ κατὰ λέξιν· ἐτελείωσε λοιπὸν ὡς ἐξῆς τὴν ἐπιστολήν του:

«Διατελῶ με ἀγάπην καὶ σεβασμὸν, ὁ κτλ. κτλ.

Νικόλαος Μπούρσιφλος.»

Ὁ νουνός του ὑπέθεσεν ὅτι ἐκοιμᾶτο ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' οἱ ἀναγνώσται μας ἐκατάλαβαν ὅτι ἐκοιμᾶτο καὶ πρὶν τὴν ἀρχίσῃ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΥ

Εἰς ῥάπτῃς, ἐπικινδύνως ἀσθενής, εἶδε παράδοξον ὄνειρον. Εἶδε νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα σημαία ὑπερμεγέθους ἀποτελουμένη ἀπὸ ὅλα τὰ τεμάχια τῶν διαφόρων ὑφασμάτων τὰ ὅποια εἶχε κλέψῃ. Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἐκράτει τὴν σημαίαν διὰ τῆς μίας χειρὸς, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸν ἐκτύπα διὰ σιδηρᾶς ῥάβδου.

Ὁ ῥάπτῃς ἐξυπνήσας ἔταξε νὰ γίνῃ τίμιος, ἐν ᾗ περιπτώσει θεραπευθῇ. Μετ' ὀλίγον ἀνέκτισε τὴν υἱεὶάν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε δυσπιστίαν εἰς ἑαυτόν, διέταξεν ἓνα ἀπὸ τοὺς μαθητάς του νὰ τὴν ὑπενθυμίσῃ τὴν σημαίαν ὅσας ἐκοπτε νέον ἔνδυμα.

Ὁ ῥάπτῃς ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἤκουε προθύμως τὴν φωνὴν τοῦ μαθητευομένου του· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τὸν προσεκάλεσεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος νὰ τὴν κῶφῃ ἀρχιερατικὴν

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΛΟΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Λουλοῦ, ἡ πολυαγαπημένη κούκλα τῆς Νίτσας, εἶνε ἄρρωστη, καὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολύ, πολύ λυπημένη.

Ἐξάφνα τῆς ἄρρώστησε ἡ καίμενη ἡ Λουλοῦ· ἔγιναν χλωμὰ τὰ μάγουλά της, τὰ ματάκια τῆς που ἔλαμπαν ἔγιναν θαμπὰ· τὰ χεῖλάκια τῆς που ἦσαν κόκκινα σὰν κεράσι ἄσπρισαν. Εἶνε βαρεῖα ἄρρωστη ἡ Λουλοῦ, καὶ ἡ Νίτσα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

Τί νὰ κάμῃ; ἀπὸ ποῖον νὰ ζητήσῃ βοήθεια; ποῖος νὰ της γιαντρέψῃ τὴν κόρην της; Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ βρέχουν τὰ χιονόλευκα μάγουλά της.

Τὴν ἐτύλιξε ὡς τὸ παπλωματάκι της καὶ τὴν ἔφερε ὡς τὸ μαγειρεῖο.

— Ἀς τῆς κάνω κανένα ζεστό τῆς Λουλοῦς μου· ἔστω νὰ ζεσταθῇ, καὶ νὰ ἔλθῃ ὡς τὰ σύγκαλά της. Μὰ αὐτὴ εἶνε κρύα, ξυλιασμένη, παγωμένη! εἶπε ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

Τὴν ἤκουσε ὁ Ἀλέκος, ὁ ἀδελφός της καὶ ἔτρεξε.

— Νίτσα μου, τί ἔχεις, Νίτσα μου!

— Ἡ Λουλούκα μου πάγωσε... πεθαίνει... πῆθανε!

— Μπα! αὐτὸ εἶνε; εἶπε ὁ Ἀλέκος· ἐγὼ σὰν μεγαλώσω θὰ γίνω γιαντρός· τί πειράζει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τώρα, ἀφ' οὗ ἡ Λουλούκα σου δὲν περιμένει νὰ μεγαλώσω. Στάσου.

Καὶ ἀνέβη τρέχοντας ὡς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἔφερε τὸ καλάθι του μὲ τὰ ἱατρικά που ἔχει καὶ παίζει ὅταν κἀνῃ ὡς τὰ ψεύματα τὸν ἱατρό.

Ἡ Νίτσα ἀκόμη κλαίμενη προσπαθεῖ νὰ φέρῃ ὡς τὸν ἑαυτὴ τῆς Λουλοῦ. Ὁ Ἀλέκος κάθεται ὡς τὸ πλάι

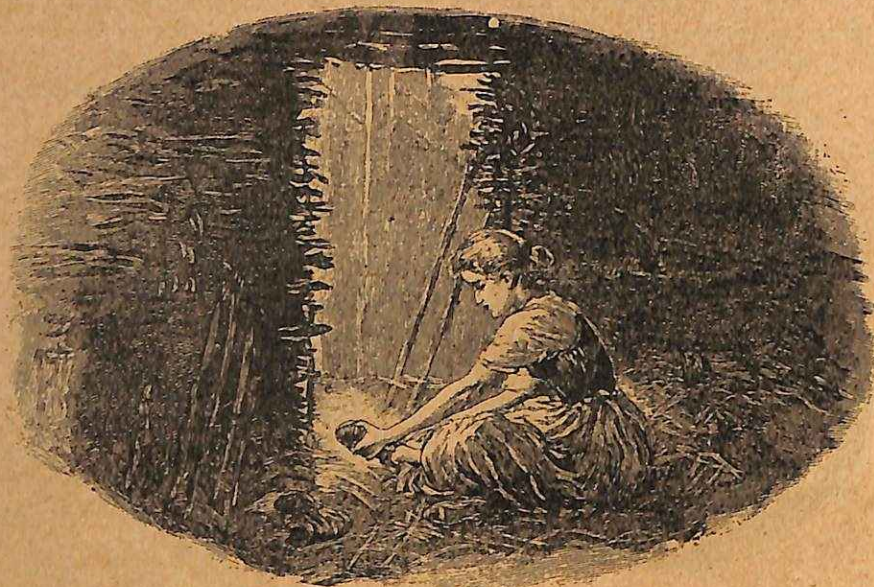

της καὶ περιμένει νὰ ἰδῇ τί ἐνέργεια θὰ φέρῃ τὸ ἱατρικό.

Ἐξάφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα καὶ χαμογελᾷ, εὐρήκε τρόπο νὰ κάμῃ καλὰ σὰν καὶ πρῶτα τὴ Λουλοῦ. Θὰ της κάμῃ νὰ ῥοδοκοκκινίσουν τὰ μαγουλάκια καὶ τὰ χεῖλάκια της, θὰ της κάμῃ νὰ λάμπουν πάλι τὰ ματάκια της.

Πῶς; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸν τοῦ Ἀλέκου. Ποῖος ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους, ποῖα ἀπὸ τὰς μικρὰς μου φίλας εἰμπορεῖ νὰ μου εἰπῇ αὐτὸ τὸ μυστικόν, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ἱατρικόν που ἱατρεύει τὰς κούκλας;

(Ἀνατολικὸς μῦθος).

«Ἐξυπολύεται τὰ σαντάλια καὶ τὰς περικνημίδας» (Σελ. 74, στήλ. 6'.)

θυγατρὸς του. Ὅλοι τὴν τιμοῦν καὶ τὴν σέβονται ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης, ὡς νὰ ἦτο μάμμη.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ Ἄννα ἔμαθε γρήγορα ν' ἀναγινώσκῃ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη, καὶ ὅτι γίνεται ὁσημέραι κόρη ἀληθῶς μορφωμένη, μὲ ψυχὴν εὐγενῆ, μὲ γνώσεις καὶ μὲ τρόπους ἀβροῦς;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΣ

— Καλημέρα, Ἀντώνη.

— Καλημέρα, Νικόλα, ἀπεκρίθη φιλικῶς ὁ Ἀντώνιος Λάτρης ἀναγνωρίσας ἀμέσως τὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Νικόλαος Μπούρσιφλος ἦτο ὁ μονάκριβος υἱὸς τοῦ πρὸς μητρός θεοῦ τοῦ Ἀντωνίου. Ἦτο δεκαοκτὼ ἐτῶν, εἶχε δὲ φυσιογνωμίαν ὅχι μὲν ἀντιπαθητικὴν, ἀλλὰ ἐκφράζουσαν πολλὴν, πολλὴν ἀπλοϊκότητα.

— Ἀχ, τί καινούργια; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἐξάδελφός του.

— Καλὰ, εὐχαριστῶ... δηλαδή, δὲν εἶμαι ἄρρωστος... μὰ πάλι δὲν εἶμαι καὶ καλὰ, δὲν εἶμαι διόλου εὐχαριστημένος...

πατέρας μου λείπει. Ἔως τώρα ἐκεῖνος μοῦ ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς· ἐγὼ τὰς ἀντέγραφα καὶ τὰς ἔστειλλα...

Ὁ Ἀντώνιος ἐλυπήθη τὸν δυστυχῆ ἐξάδελφόν του· μαντεύων δὲ τί ἦθελεν οὗτος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ το ζητήσῃ, τῷ εἶπε:

— Ἀφ' οὗ ὁ πατέρας σου λείπει, θέλεις νὰ τὴν γράψω ἐγὼ αὐτὴν τὴν περίφημον ἐπιστολήν;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ θέλω, λέγει; Θὰ μου κάμῃς τὴν μεγαλειότερη χάριν τοῦ κόσμου. Νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ ἔλεγά πως θὰ μοῦ το προτείνῃς μόνος σου. Εἶσαι τόσο καλός! Μὰ δὲν ἠθέλησα νὰ κάμῃς ὅλον τὸν κόπο. Τὴν ἄρχισα μόνος μου τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Νικόλας ὁμιλῶν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τεμάχιον χαρτίου ἐπιμελῶς διπλωμένον. Ὁ ἐξάδελφός του τὸ ἤνοιξεν. Ἐπάνω ἐπάνω τῆς σελίδος μὲ κεφαλαῖα γράμματα ἦσαν αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις: «Ἀγαπητέ μου νουνέ!

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος γελῶν, αὐτὸ ἐννοεῖς, ὅτι ἔχεις ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολήν;

— Ναί, ἐξάδελφε· καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος πού σε βλέπω νὰ γελάς, γιατί θὰ εἰπῇ πως δὲν τα κατάφερα ἄσχημα.

